

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ — ਨੰਬਰ ਪਚਹੱਤਰ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ: ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ-ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਤੱਕ

Jeff Pippenger

2024-02-08

ਜਿਵੇਂ ਯਸਾਯਾਹ ਪੈਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ (ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ, ਪਦ ਅੱਠ) ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਗੂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ 742 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ “ਧੋਬੀ ਦੇ ਖੇਤ” ਅਤੇ “ਉੱਪਰਲੇ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਨਹਿਰ ਦੇ ਅੰਤ” ਕੋਲ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। 742 ਈ.ਪੂ. 1863 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1863 ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ “ਵੱਡੇ ਭੁਚਾਲ” ਵੇਲੇ ਉਜਾੜ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਿਗਮ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਨਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਲਟ, ਅਰਥਾਤ ਕਲੀਸਿਆ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇ), ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਬਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹੀ ਸਰਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ?

ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲੀ ਮੰਦਰ-ਸ਼ੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਅਗੂਆਂ ਨੇ “ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ” ਨੂੰ ਚੋਰਾਂ ਦੀ ਗੁਫਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੰਦਰ ਦੀ ਆਖਰੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਘਰ” ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ੁੱਧੀ ਵਿੱਚ—ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਵਿੱਚ—ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਉਗਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਦੋਂ “ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਘਰ” ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਸਾਯਾਹ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਧੋਬੀ ਦੇ ਖੇਤ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧੋਬੀ ਦਾ ਖੇਤ ਉਸ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ “ਧੋਬੀ ਦੇ ਸਾਬਣ” ਵਾਂਗ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਭੇਜਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਲੱਭਦੇ ਹੋ, ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ; ਅਰਥਾਤ ਵਾਚਾ ਦਾ ਦੂਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ; ਵੇਖੋ, ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਸੈਨਾਵਾਂ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸਹਾਰ ਸਕੇਗਾ? ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੌਣ ਠਹਿਰ ਸਕੇਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਨਿਆਰੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਅਤੇ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਸਾਬਣ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਗਲਾਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਬੈਠੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਵਾਂਗ ਮਲਿਨਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਲਈ ਧਰਮੀਪਣ ਵਿੱਚ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ। ਤਦ ਯਹੂਦਾਹ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਭੇਟ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਲੱਗੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਮਲਾਕੀ 3:1-4.

ਯਸਾਯਾਹ ਆਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ “ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜਥਾ ਮੁੜ ਆਵੇਗਾ।” ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜਥਾ ਉਹ ਹਨ ਜੋ “ਮੁੜ ਆਉਂਦੇ” ਹਨ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ।

“ਜੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਨੇ 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧਨਾ ਵਿੱਚ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਹੁੰਦੇ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ, ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮ ਲਈ ਲੈਣ ਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਐਡਵੈਂਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ.... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਜੇ ਸਾਰਾ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਮੂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ!” Evangelism, 695.

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਅੱਗੇ ਚਲਣ” ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1856 ਤੱਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਉਸ ਜੰਗਲ-ਭਟਕਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਚਿੱਤਰਣ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੁਆਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਸਵੇਂ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ।

ਯਸਾਯਾਹ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਵੇਲੇ “ਇੱਕ ਬਾਕੀਆ ਮੁੜ ਆਵੇਗੀ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ “ਮੁੜ ਆਉਣਾ” ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ “ਮੁੜ ਆਵੇ,” ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣੇਗਾ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁੜ ਆਏ ਹਨ।

ਜੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਰੰਭਕ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦੇਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲਿਆਂ ਜਾਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਦੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਇੱਕ ਹੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਉਸ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਜੋ ਯਸਾਯਾਹ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ “ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫੰਧੇ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।” ਉਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਕੋਲ ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਬੋਲਦੇ ਅਤੇ ਬੁੜਬੁੜਾਂਦੇ ਹਨ,” ਜੋ ਉਸ ਆਤਮਿਕਤਾਵਾਦੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਅੱਗੇ ਉਹ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ ਤੀਬਰ ਭ੍ਰਮਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 742 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਆਹਾਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਸਵੀਕਾਰ 1863 ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਸਾਯਾਹ ਮਿਲਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ-ਬਿੰਦੂ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਦੀ ਆਇਤ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ (ਯਸਾਯਾਹ ਦਾ ਪੁੱਤਰ) ਉਸ ਇਲਿਆਹ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਆਹਾਜ਼ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਸੰਘਟਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਹੈ।

ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਸ਼ਿਲੋਅਹ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਜਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ ਵਗਦੇ ਹਨ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਰਸੀਨ ਅਤੇ ਰਮਲਯਾਹ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਮੰਨਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ, ਵੇਖੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲ ਚੜ੍ਹਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਲਵਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਅਸੂਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਹਿਮਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਰ

ਹੇ ਜਾਏਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਯਹੂਦਾਹ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘੇਗਾ; ਉਹ ਛਲਕ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਜਾਏਗਾ, ਉਹ ਗਰਦਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੰਖਾਂ ਦਾ ਫੈਲਾਉਣਾ ਤੇਰੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਨੂੰ ਭਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਹੇ ਇਮਾਨੂਏਲ। ਯਸਾਯਾਹ 8:5-8.

ਯਸਾਯਾਹ ਬੁਰੇ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਹੌਂਦ ਦੀ ਨਹਿਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਬਾਈਬਲੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਪਰਲਾ ਹੌਂਦ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਿਲੋਆਮ ਦੇ ਹੌਂਦ ਹੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਤਥਾਪਿ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹਰ ਸੰਦੇਹ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਸਾਯਾਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਿਲੋਆਹ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ ਵਗਦੇ ਹਨ। "ਸਿਲੋਆਹ" ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ "ਸਿਲੋਆਮ" ਹੈ।

ਸਿਲੋਆਮ ਦੇ ਤਲਾਬ ਉੱਤੇ ਹੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਉਸ ਅੰਨ੍ਹੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, 1863 ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ, ਜੋ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਸਿਲੋਆਹ" ਅਤੇ "ਸਿਲੋਆਮ" ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ "ਭੋਜਿਆ ਹੋਇਆ" ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਭੋਜਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਫਿਰ ਉਹ ਗਬਰਈਏਲ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ "ਭੋਜਿਆ ਗਿਆ" ਸੀ, ਇੱਕ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅਗੂ ਤੱਕ ਲਿਆਇਆ।

ਉੱਪਰਲੇ ਹੌਂਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਉਹ ਨਲੀ, ਜਿੱਥੇ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਥਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਰਖਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਨਲੀਆਂ ਜਾਂ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸੀੜੀ ਵੀ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ।

"ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਅਧਿਆਇ 3 ਅਤੇ 4, ਅਤੇ 4:12-14 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: 'ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਜ਼ੈਤੂਨ ਦੀਆਂ ਉਹ ਦੋ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੀ ਹਨ, ਜੋ ਦੋ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਨਲੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤੇਲ ਉਡੇਲਦੀਆਂ ਹਨ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹਨ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਉਹ ਦੋ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।'"

"ਪ੍ਰਭੂ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੀ ਆਸਥਾ ਦੀ ਘਾਟ, ਸਾਡੀ ਸੰਸਾਰੀ ਮਨੋਵਿਰਤੀ, ਸਾਡੀਆਂ ਸਸਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਸਾਡਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ—ਜੋ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਹਨ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਸਾਏ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜੇ ਸਰਬਥ ਮਨੋਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਵਿਅਰਥਤਾ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਛੋਟੀ ਨਜ਼ਰ ਸਾਏ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੀ। ਦੂਤ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਘੋੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਕੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਦੌੜ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਮੌਤ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਤਾਵਲਾ ਹੈ।"

"ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਨੰਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਸੁੱਤੇ ਰਹੀਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਸੁਸਤ ਅਤੇ ਠੰਢੇ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਹੋਈਏ? ਓਹ, ਕਾਸ਼ ਸਾਡੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਹ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਫੁਕਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜੀਉਣ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਰਾਹ ਤੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਸੰਕੜਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੰਕੜੇ ਫਾਟਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਅਸੀਮ ਹੈ।"

Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

"ਸੁਨਹਿਰਾ ਤੇਲ" ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਹੌਂਦ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲੀ ਰਾਹੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਹ ਦੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਲੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਜਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ

ਨਵਾਂ ਨੇਮ, ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਬੀ, ਜਾਂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਆ।

“ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਜਣੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਤਾਨ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲੇ ਕਰੂਬ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਚਾਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੁਨਿਹਰਾ ਤੇਲ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਿਆ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਥਰਥਰਾਉਣ ਅਤੇ ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਣ। ਜੇ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਨਾ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਪੂਰਾ ਕਾਬੂ ਰੱਖਦੀਆਂ।”

“ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੁਨਿਹਰੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠੇਗੀ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ,’ ਤਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਉਹ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਹ ਪਾਏਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਹੀ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਮੂਸਾ ਵਾਂਗ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ, ‘ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿਖਾ,’ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੁਨਿਹਰੀਆਂ ਨਲੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸੁਨਿਹਰਾ ਤੇਲ ਸਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ‘ਨਾ ਤਾਕਤ ਨਾਲ, ਨਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ, ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਇਹ ਬਚਨ ਹੈ।’ ਧਰਮਤਾ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇਤਾਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੇ ਹਨ।” Review and Herald, July 20, 1897.

ਜਿਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਹਾਜ਼ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਲਾਓਦੀਕਿਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨੇ ਲਾਓਦੀਕਿਆ ਲਈ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ 1856 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ “ਭੇਜਿਆ” ਗਿਆ ਸੀ, ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਹ ਮੁੜ ਉਸ ਉਲਟੀ ਵੱਲ ਪਰਤ ਗਏ ਜਿਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਯਸਾਯਾਹ ਅਤੇ ਆਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਧੋਬੀ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਲਾਕੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਕਰਿਆਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ “ਤੇਲ” (ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼) ਉਡੇਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਹਾਜ਼ ਲਈ ਯਸਾਯਾਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੀਸਰੇ ਹਾਏ ਦਾ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ; ਇਹ ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਂ ਦੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ; ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਅੱਠਵਾਂ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ; ਇਹ ਅੰਗੂਰ ਦੇ ਬਾਗ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ; ਇਹ “ਸੱਚ” ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਅੰਗੀਭੂਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧੋਬੀ ਦੇ ਖੇਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ “ਸੱਚ ਸਮਿਆਂ” ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਲਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦੇ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਕੋਨੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਤੱਕ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਸੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਖਰੀ ਸੱਚ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ। 1863 ਨੇ ਉਸ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ 1856 ਵਿੱਚ “ਸੱਚ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ। 1844 ਵਿੱਚ ਤੇਈ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਅੰਤ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਨੇ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਥਾਪਿ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਦੇਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1863 ਉਸ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੋਹਰ-ਮੁਕਤ ਹੋਣ ‘ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਮੋਹਰ-ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਜੋਤ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਖੇਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੋਈ ਇਕੱਲੀ ਜੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ "ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ" ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪਰਖ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਖ-ਅਵਧੀਆਂ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ "ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਇੱਕ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ ਵੀ ਹੈ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 1844 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਗਈ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ 1856 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਪਰਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਦੀਆਂ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ—ਆਇਤਾਂ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦ੍ਹਾਂ—ਹਨ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ।

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦੀ ਮਿਆਦ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਤਦੋਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦੀ ਮਿਆਦ 1863 ਵਿੱਚ ਲਾਓਦਿਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵੱਲੋਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਲਈ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਅਵਧੀਕਾਲ ਇੱਕ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਤ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਚੌਦਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ (ਅਰਥਾਤ "mareh" ਦਰਸ਼ਨ) ਸੀ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅੰਤ, ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੌਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ (ਅਰਥਾਤ "chazon" ਦਰਸ਼ਨ) ਸੀ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੁੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਤਦ ਤੂੰ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਜੁਬਲੀ ਦਾ ਨਰਸਿੰਘਾ ਵਜਾਉਣਾ; ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਰਸਿੰਘਾ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਲੇਵੀਅਕਾਂਡ 25:9.

ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਸੀ, ਵਜਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨਰਸਿੰਗਾ ਜੁਬਲੀ ਦਾ ਨਰਸਿੰਗਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੋੜ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਇਹ ਹੋਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਇਹ ਹੋਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਂਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦਾ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭੇਦ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਨੇ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਜੁਬਲੀ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਅੰਤ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਵੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰਹੀ ਵੱਜਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਦ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਤੁਰਹੀ, ਜੋ ਜੁਬਲੀ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤੀਸਰੇ ਹਾਏ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਵੀ ਹੈ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਵੱਜਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।

ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ, ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ, ਕਿ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਸਮਾਂ ਨਾ ਰਹੇਗਾ; ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਰ੍ਹੀ ਫੁਕਣ ਲੱਗੇਗਾ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਦ

ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ, ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 10:5-7.

ਪਰਖ ਅਤੇ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਪਦ ਚੌਦਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਪਦ ਤੇਰਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਹ ਪਦ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਪਦ ਤੇਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ।

ਉਹ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਗ੍ਰਹਿ-ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਰਾਜਾ ਆਹਾਜ਼ ਕੋਲ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਭਰੀ ਸੁਨੇਹਾ-ਸੇਵਾ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਹ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਹ ਉੱਨੀ ਸਾਲ 1844 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਉਸ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਜੋਤ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੋ ਉੱਨੀ ਸਾਲ 742 BC ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਉੱਨੀ ਸਾਲ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਖ ਅਤੇ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਜੋਤ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਦੀ ਅਵਧੀ।

ਉਸ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭੇਦ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੁੜ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਓ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਆਸ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚ ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਯਹੋਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਅਤੇ ਅਚੰਭਿਆਂ ਲਈ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਿਓਨ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ 8:16-18.

ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਓਥੇ ਹੀ ਹੋਈ ਜਿੱਥੇ ਆਰੰਭਕ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ "ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।" ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੇ ਨੇ ਸੱਤ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚੱਕਰੀ ਲੜੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਉੱਤੇ ਜੁਬਲੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਜੋ ਸੱਤ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਅੱਖਰਸ਼ ਉਨੰਜਾ ਸਾਲ, ਜਾਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨ ਸੀ।

1989 ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਚਲਹੀ ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ 1989 ਉਹਨਾਂ ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਚਲਹੀ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" 'ਤੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ, ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਆਪਣੇ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਚਲਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਚਲਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ "ਤਿੰਨ-ਅੱਧ" ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਤੁਰੀ ਦੇ ਨਾਦ ਦੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਰੰਭ ਹੋਏ। ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰੀ, ਜੋ ਤੀਜੀ ਹਾਏ ਵੀ ਹੈ, ਨੇ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 2023 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਸੁਰ ਵਜਾਇਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ "ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ।" ਇਸ ਚਲਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸੇ ਚਲਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਰਥਾਤ 1798 ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ “ਸੱਤ ਕਾਲ” ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਚਲਹਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨੇ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਲ (ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ) ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਲ (ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ) ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਚਲਹਲਾਂ “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਨਾਲ ਹੀ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਮਨਘੜਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਜੇ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਤਮ-ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਅਤੇ ਫਿਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਰੱਖਦੇ ਵੀ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ-ਸਰੂਪ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣ। ਅਨੇਕਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ। ‘ਉਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਮੱਤ ਦੀ ਸਮਝ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਰਾਵੇਗਾ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਦੁੱਧ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ; ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ; ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ।’ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਚਨ ਪੀਰਜ਼ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਅੱਗੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ‘ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ‘ਕਿਉਂਕਿ ਹਕਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹੋਠਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਾਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਲੋਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਤਾਜ਼ਗੀ: ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ; ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ; ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ; ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗਣ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫਾਹੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ।’ ਕਿਉਂ?—ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਉਸ ਬਚਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ।

“ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਅਜਿਹਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਰਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਲੈਣ, ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ‘ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਦੇ।’ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਧੀਨ, ਸਿੱਖਣਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਗੱਲ ਜੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਉੱਤਮਤਾ ਬਖਸ਼ਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮਮਈ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।”

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਉਹ ਕਹਿਣ, ਮੈਂ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਗੀ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਪਣੀ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨਿਰਣੇਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਧਰਮ-ਲਿਖਤ [Isaiah 28:13] ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਪਾਲਣ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਕਰਾਂਗਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜੀ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੁਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ। ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ? ਨਾ ਕਿ, ਕੀ ਇਹ — ਦੀ ਰਾਇ ਜਾਂ ਨਿਰਣਾ ਹੈ?” Testimonies to Ministers, 419.